

Op 28 maart 2018 vond de tweede editie van de Vroeglezing plaats op een sfeervolle locatie in Amersfoort. Deze lezing werd verzorgd door Paulien Kuipers, directeur van Stichting Kinderleven en auteur van het boek 'Eerste hulp bij hechting'.

In haar lezing besprak Paulien Kuipers de mogelijkheden van jeugdhulpverleners om een positieve bijdrage te leveren aan het hechtingsproces tussen ouder en kind. Dit ten aanzien van het versterken van de ouder-kindrelatie, want daar worden vaak kansen gemist. Maar als veilig aanhechten onvoldoende slaagt, is het essentieel dat er daarnaast oog is voor het 'afhechten' zodat een kind zich weer verder kan ontwikkelen. Aan- en afhechten zijn beide belangrijk. Het congres werd bezocht door mensen die werken in het domein van de ouder-kindzorg, maar met veel verschillende professionele achtergronden. Van babycoach tot kinderpsycholoog, van kraamverpleging tot verloskundigen, jeugdartsen en fysiotherapeuten.

Tijdens de lezing en de aansluitende discussies tijdens het diner (door de aanwezigen met een 8.9 beoordeeld), kwamen naast hechtingsproblemen ook het afhechten van moeilijke relaties aan bod. Want een goede afhechting geeft aan het kind nieuwe kansen en mogelijkheden. Bij de discussie ging het met name over hoe men de band tussen ouders en het kind kon versterken en dan met name als het niet zo goed botert tussen ouder en kind en hulp niet baat. Tegenwoordig zijn echtscheidingen aan de orde van de dag en ook uithuisplaatsing en pleegzorg is voor veel kinderen een realiteit. Het is voor veel jeugdhulpverleners moeilijk om de juiste woorden te vinden voor het kind dat onder deze situaties lijdt. Paulien besprak met de zaal de woorden die mogelijk zouden kunnen helpen. Woorden waardoor we minder met de mond vol tanden staan. Hoe kunnen we die kinderen dan toch helpen? Met "Alicia" legt documentairemaakster Maasja Ooms haar vinger precies op de zere plek. De kijker komt dicht bij de pijn van Alicia en het is pijnlijk om te zien hoe groot de inzet en tevens de onmacht van jeugdhulpverleners is. Wat te zeggen om een kind als Alicia te troosten? Hoe kan aan een kind als Alicia een nieuw perspectief op haar leven krijgen? Hoe kan de natuurlijke verbondenheid aan haar moeder voldoende woorden krijgen, waardoor ze vrij wordt om nieuwe hechtingsrelaties aan te

gaan? Al deze vragen leiden naar een filosofische bezinning op onze interventies in de jeugdzorg. Een bezinning die vraagt om een herformulering van onze taal, onze uitgangspunten en methodieken. Tijdens de discussies bevestigden de hulpverleners die met kinderen als Alicia werken dat ze woorden tekort komen voor deze kinderen. Wat een nieuwe uitdaging voor de jeugdhulpverlening. Paulien Kuipers schrijft er haar tweede boek over.